

အဝ
အတွက်
လုံအပ်တဲ့
အားဆေး

နိုင်နိုင်စနေ

ဘဝ
အတွက်
လိုအပ်တဲ့
အားဆေး
နိုင်းနိုင်းစနေ

စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ် (၁၁၃)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူ မူပိုင် - စာရိပ်မြိုင်

နိုင်ငံရေးစနေ

ဘဝအတွက် လိုအပ်တဲ့ အားဆေး

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ♦ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ ပိုင်နိုင်အောင်
- အတွင်းဒီဇိုင်း ♦ နိုင်ငံထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ♦ ၁၀၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး ♦ ၅၅၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးပြည့်အာကာ(၁၃၀၉၄-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် ၃၀၈၊ သင်္ဘောကျင်း ၂ လမ်း၊
သင်္ဘောကျင်းရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ♦ ဒေါ်မျိုးမျိုးသန်း(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး ♦ စာရိပ်မြိုင်စာပေ၊ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊
ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။ ဖုန်း ၀၉ ၇၆၂၂၂၆၀၂၀

နိုင်ငံရေးစနေ
 ဘဝအတွက် လိုအပ်တဲ့ အားဆေး / နိုင်ငံရေးစနေ။ ရန်ကုန်။
 စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၄။
 စာမျက်နှာ - ၁၃၆၊ ၁၃.၉၇ စင်တီ x ၂၀.၃၂ စင်တီ
 (၁၁၃) ဘဝအတွက် လိုအပ်တဲ့ အားဆေး

မာတိကာ

၁။	ချီးမွမ်းခြင်းဆိုတဲ့ ပဲ့တင်သံ	၅
၂။	စိတ်ခံစားချက်ကို ထုပ်သိမ်းခြင်း	၉
၃။	ကျကျန်ခဲ့တဲ့အရာတွေ	၁၂
၄။	ဆံညှပ် အခု တစ်ရာ	၁၄
၅။	ဘဝအချို့ပွဲ	၁၇
၆။	ရောင်ခြည်စက်ဝန်း သက်ရောက်မှု	၁၉
၇။	အကြွေစေ့နှစ်စေ့ရဲ့ ပုံပြင်	၂၃
၈။	အောင်မြင်သူတို့ရဲ့ ငယ်စဉ်ဘဝ	၂၆
၉။	Jeremy Lin ဆီကရတဲ့ သင်ခန်းစာ	၃၀
၁၀။	ရင့်ကျက်သူမှာ မရှိသင့်တဲ့ လက္ခဏာရပ်များ	၃၆
၁၁။	လူကို နွေးထွေးစေတဲ့ စကား (၅) ခွန်း	၄၀
၁၂။	ကိုယ်တိုင်ဖန်ဆင်းယူတဲ့အရာ	၄၄
၁၃။	အီးမေးလ်ထဲက ပုံပြင်တိုလေးများ	၄၇
၁၄။	အထီးကျန်ခြင်းထဲ နှစ်သက်ပျော်ဝင်ခြင်း	၅၀
၁၅။	ကလေးတွေရဲ့ အသိဉာဏ်ကို ဘယ်သူ ထိန်းချုပ်နေသလဲ	၅၄
၁၆။	အမေရိကား၏ ရှင်သန်ခြင်းပညာ	၅၇

မာတိကာ

၁၇။	ဘဝအတွက်လိုအပ်တဲ့ အားဆေး	၆၃
၁၈။	စိတ်ဝင်စားစိတ်ကို ဖွင့်ဟခြင်း	၆၉
၁၉။	သူရဲကောင်း မဖြစ်ချင်သူ	၇၄
၂၀။	ချစ်တယ်ဆိုတိုင်း နားလည်မှုမဟုတ်ပါ	၇၉
၂၁။	ကလေးငယ်တွေကို ပျော်ရွှင်စေတဲ့ ၁၁ နည်း	၈၆
၂၂။	စကားဆိုး ဘယ်လောက်တတ်သလဲ	၉၁
၂၃။	လမ်းရှည်လေ အချစ်နက်လေ	၉၅
၂၄။	ချစ်ခြင်းနဲ့ ဖြည့်တဲ့ ပုလင်း	၁၀၀
၂၅။	ပေါင်းသင်းခြင်း အနုပညာ	၁၀၅
၂၆။	အိမ်ထောင်ရေးအချစ် တည်မြဲတဲ့ ပုံသေနည်း	၁၁၁
၂၇။	စိတ်ကောက်လို့ရေးတဲ့စာ	၁၁၅
၂၈။	ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ခြင်း အနုပညာ	၁၁၈
၂၉။	အိမ်	၁၂၅
၃၀။	ဘုရားသခင် လွတ်လိုက်တဲ့လူ	၁၂၉
၃၁။	အိမ်ထောင်ရေး အသိပညာ	၁၃၁
၃၂။	အချစ်နဲ့အိမ်ထောင်ရေး	၁၃၅

ချီးမွမ်းခြင်းဆိုတဲ့ ပဲတင်သံ

ချီးမွမ်းခြင်းက တော်သင့်ရုံလူတစ်ယောက်ကို သူရဲကောင်း ဖြစ်စေနိုင်သလို၊ မျက်နှာကြောတင်းသူကို အပြိုးတွေ ပွင့်လန်းစေနိုင်ပါတယ်။ တခြားသူကို ဟန်မဆောင်ဘဲ ချီးမွမ်း၊ ချီးကျူးတတ်တာဟာ ဘဝကို ပိုလှပကောင်းမွန်စေပါတယ်။

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားခြင်း၊ ဂုဏ်ယူခြင်းတွေ ရှိကြတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ရိုးရိုးသားသား ချီးမွမ်းတာ၊ ထောက်ခံတာဟာ သူတန်ဖိုးကို အကောင်းဆုံး အသိအမှတ်ပြုတာ၊ တန်ဖိုးထားတာ ဖြစ်တယ်။ ဟန်မဆောင်တဲ့ ကျေးဇူး၊ ဟန်မဆောင်တဲ့ စိတ်ကောင်းစေတနာနဲ့ ချီးကျူးခြင်းတွေက လူလူချင်းကြား အကွာအဝေးကို ပိုနီးကပ်စေနိုင်သလို သူစိမ်းဆန်ခြင်း ကွာဟချက်တွေကိုလည်း ပပျောက်စေနိုင်ပါတယ်။

နိုင်ငံခြားရင်းနှီးမြုပ်နှံ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ သန့်ရှင်းရေးသမားတစ်ဦး ရှိတယ်။ သူဟာ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ လူတွေလျစ်လျူရှုခံရဆုံး၊ အထင်သေးခံရဆုံးသူ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလူတစ်ဦးဟာ ညတစ်ညမှာ ကုမ္ပဏီမီးခံသေတ္တာ လုယက်ခံရချိန်မှာ သူခိုးဓားပြနဲ့ သတ်ပုတ်ခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ အဖြစ်အပျက်ပြီးနောက် ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ လူတွေက သူ့ကို အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းတော့ သူ့အဖြေက လူတွေထင်မှတ်မထားတဲ့အဖြေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကုမ္ပဏီ အထွေထွေမန်နေဂျာက သူ့အနား ဖြတ်သွားတိုင်း “မင်းလှည်းကျင်းတာ သိပ်သန့်ရှင်းတယ်” လို့ သူ့ကို အမြဲ ချီးမွမ်းခဲ့လို့ပါတဲ့။ ဒီလို

ရိုးစင်းသာမန်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းက သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားကို ခံစားသက်ဝင်စေခဲ့ပြီး ကိုယ့်အသက်ကိုတောင် မမူဘဲ ကုမ္ပဏီကို သူ ပေးဆပ်ချင်ခဲ့ပါတယ်။

အမေရိကန်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် Mary Kay က “လောကမှာ ငွေကြေးထက်၊ ဘဝထက် လူတွေ ပိုလိုအပ်တဲ့အရာနှစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ခုက အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်းနဲ့ ချီးမွမ်းခြင်းပါပဲ” လို့ ပြောခဲ့တယ်။

ချီးမွမ်းရုံနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ချီးမွမ်းမယ့်အစား ငွေကြေးဆုလာဘ်တွေ ပေးတာကမှ ပိုကောင်းဦးမယ်လို့ လူတွေ ထင်ကောင်းထင်ပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ သူတို့မသိတာက ချီးမွမ်းခြင်းဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းစိတ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်အတွက် အကောင်းဆုံးဆု ဆိုတာပါပဲ။ အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းကြောင့် ရလာတဲ့ ပြည့်ဝခြင်းက ငွေကြေးကြောင့်ရလာတဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းထက် ပိုသာလွန်ပါတယ်။

အားပေးချီးကျူးလုပ်တာကို မနှစ်သက်၊ မနှစ်မြို့တဲ့ ဆရာတစ်ဦးရှိပါတယ်။ တစ်ခါက အဲဒီဆရာဟာ လေ့ကျင့်ရေးသင်တန်းတစ်ခု တက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ အရေးပါတဲ့ စာတမ်းတိုတစ်ခု တင်ရပါတယ်။ အဲဒီစာတမ်းတိုကို သူ အကောင်းဆုံးရေးခဲ့တယ်။ ဒါကို သူ့အထက်ဆရာက သူ့ကို အသိအမှတ်ပြုချင်၊ ချီးကျူးချင်တာနဲ့ ပုံဆွဲစာရွက်ဝါတစ်ရွက်ကို ကတ်တစ်ကတ်အဖြစ်ခေါက်ပြီး စာရွက်ပေါ်မှာ ‘သိပ်ကောင်းတယ်’ ဆိုတဲ့ အားပေးစကားတစ်ခွန်း ရေးလိုက်ပါတယ်။ လူချင်းတွေ့တော့ ဆရာက သူ့ကို ချီးမွမ်းစကားပြောပြီး ရေးထားတဲ့ကတ်ကို ပေးလိုက်တယ်။ ကတ်ကို ရတော့ သူတစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နေရာမှာတင် ခဏရပ်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ရုံးခန်းထဲကနေ သူ လှည့်ထွက်သွားပါတယ်။ သူ့အဖြစ်ကြောင့် သူ့အထက်ဆရာက နားမလည်ဖြစ်ပြီး ‘ငါ အမှားလုပ်မိသွားသလား’ လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ စိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်မိတဲ့ ဆရာဟာ တပည့်နောက် လိုက်ကြည့်တော့ တပည့်ဟာ သူပေးတဲ့ကတ်ကိုကိုင်ပြီး တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လူတွေကို လိုက်ကြွားနေတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဒီအဖြစ်က ဒီမှာတင် တစ်ခန်းရပ်မသွားပါဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ ကတ်ရခဲ့ဆရာဟာ ဒီနည်းကို သူ့အထက်ဆရာထက် ပိုအသုံးပြုခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားတဲ့ ကတ်တွေကို အသုံးပြုပြီး လူတွေကို သူ ချီးမွမ်းတတ်ခဲ့၊ အသိအမှတ်ပြုတတ်ခဲ့ပါတယ်။

လူတွေကို အကောင်းမြင်စိတ်နဲ့ ချီးမွမ်းတတ်တဲ့ စိတ်ပညာရှင်တစ်ဦးဟာ စာတိုက်တစ်တိုက်ကို ရောက်လာတယ်။ စာတစ်စောင်ပို့ဖို့ သူတန်းစီစောင့်နေကြတာကြောင့် ကောင်တာက စိတ်ရှုပ်၊ စိတ်နောက်နေတဲ့ စာရေးမကို သူ့အမှတ်မထင် သတိထား

m.g.y.o.e.com

လိုက်မိတယ်။ စိတ်ပညာရှင်ဟာ ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခုရလိုက်ပြီး ဒီစာရေးမ ပျော်လာအောင် သူ့စမ်းသပ်ကြည့်မယ် တွေးလိုက်တယ်။

“သူ့ကို ပျော်အောင်လုပ်ချင်ရင်၊ ငါ့ကို အကောင်းမြင်စေချင်ရင် နား ထောင်လို့ ကောင်းတဲ့စကားနဲ့ သူ့ကို ချီးမွမ်းရမယ်” လို့ သူ တွေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် “သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ငါ့ချီးမွမ်းရလောက်တဲ့အရာ ဘာရှိလဲ။ ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင် မဟုတ်တဲ့ တကယ့် ချီးမွမ်းချင်တဲ့အရာ ဘာရှိလဲ” လို့ သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းထုတ်တယ်။ စာရေးမကို သူ အကဲခတ်လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ချီးမွမ်း စရာကို သူ ရှာတွေ့လိုက်တယ်။

သူ့ပိုမယ့်စာကို စာရေးမ လှမ်းယူပြီး အလေးချိန် ချိန်နေတုန်းမှာ စိတ်ပညာ ရှင်က ရိုးသားတဲ့စကားတစ်ခွန်းနဲ့ စပြောပါတယ်။

“ဖြောင့်စင်းပြီး လှပကောင်းမွန်တဲ့ ခင်ဗျားလို ဆံပင်ရှိနိုင်မယ့် နေ့တစ် နေ့ကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိပါတယ်”

စိတ်ပညာရှင်ရဲ့ စကားကို ကြားတော့ စာရေးမက မျက်လုံးတစ်ချက် ပင့်ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်လုံးမှာ အံ့ဩမှုတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ တဆက်တည်း သူ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး “ဟား... ကျွန်မရဲ့ဒီဆံပင်တွေ အရင်ကနဲ့စာရင် ပိုဆိုးသွား တယ်” လို့ ခပ်လျှိုလျှိုပြောပါတယ်။ စိတ်ပညာရှင်ရဲ့စကားကြောင့် သူ့စိတ်ခံစားချက် ပိုကောင်းသွားတယ်။ စိတ်လိုလက်ရ တအောင့်ကြာလောက် သူတို့ စကားစမြည်း ပြောဖြစ်လိုက်ကြတယ်။ စိတ်ပညာရှင်ပြန်ခါနီးမှာတောင် စာရေးမက “တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့ဒီဆံပင်နက်နက်တွေကို လူတော်တော်များများက အားကျကြတယ်” လို့ ထပ်ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

လူတစ်ယောက်မှာ ဘယ်လို အောင်မြင်မှု၊ ဘယ်လို ရာထူးဂုဏ်ပဲရှိရှိ ချီးမွမ်းခြင်းတွေ လိုကို လိုအပ်ပါတယ်။ သိပ်အရယ်အပြုံးမရှိတဲ့ ကိုယ့်အထက်လူကြီး နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတဲ့အခါ သူ့ကို ရိုးသားတဲ့ချီးမွမ်းစကား သင် ပြောနိုင်ပါတယ်။ မထင်မှတ်တဲ့အချိန်မှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ ချီးမွမ်းစကားက သူ့စိတ်ကို ပြုံးရယ်စေမှာ အမှန်ပါ။

သူတစ်ပါးကို ချီးမွမ်းဖို့ သင့်ဘက်က ဘာမှ များများစားစား ပေးဆပ်စရာ မလိုပါဘူး။ သင်လုပ်ရမှာက အချင်းချင်း ပြောဆိုဆက်ဆံချိန်မှာ ဂရုတစိုက်ရှိဖို့နဲ့ သူ့ရဲ့အားသာချက်ကို တွေ့ထဲ့အခါ ချီးမွမ်းစကားဆိုဖို့၊ အသိအမှတ်ပြုဖို့ပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။ တခြားသူရဲ့ကောင်းကွက်၊ အားသာချက်ကို သတိပြုမိချိန်မှာ သင့်ကိုယ်သင်

လည်း သင့်ဘဝရဲ့ တောက်ပရောင်ခြည်ကို စသတိပြုမိပါလိမ့်မယ်။

ချီးမွမ်းခြင်းမှာ ပဲ့တင်သံ ရှိပါတယ်။ သင့်ရဲ့ ချီးမွမ်းစကားတွေ သင့်ကို ပဲ့တင် ထပ်ပါလိမ့်မယ်။

စိတ်ခံစားချက်ကို ထုတ်သိမ်းခြင်း

ညက ကျွန်မ အဝတ်ဗီရိုရှင်းဖြစ်တယ်။ ဆောင်းရာသီအတွက် အနွေးထည်တွေ ထုတ်ပြီး နွေဝတ်တွေကို သိမ်းထားလိုက်တယ်။ နွေဝတ် အဝတ်အစားတွေ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် သိမ်းနေတုန်းမှာ စိတ်ခံစားချက်ရော သိမ်းထားလို့ မရနိုင်ဘူးလားလို့ ကျွန်မ ရုတ်တရက် စဉ်းစားလိုက်မိတယ်။

စိတ်ခံစားချက်ကို ဘယ်လို သိမ်းဆည်းမလဲ။ အင်္ကျီတွေ တစ်ထည်ချင်း ထပ်သလို စိတ်ခံစားချက်တွေကိုလည်း တစ်ခုချင်း ထပ်ပြီး သီးသန့်အိတ်ထဲ သိမ်းထားလို့ ရနိုင်မလား။ တကယ်လို့ သိမ်းထားနိုင်ရင် အရမ်းကောင်းမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။

လိုအင်ဆန္ဒ၊ ပူပင်သောကုများတဲ့ လောကမှာ ရှင်သန်နေရတဲ့ ကျွန်မတို့မှာလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စိတ်ခံစားချက်မျိုးစုံ ဖြစ်ပျက်နေကြရတယ်။ အချစ်ရေးမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်အကိုင်မှာဖြစ်ဖြစ် စိတ်ခံစားချက်တွေက အမြဲတစေ တွယ်ကပ်နေပါတယ်။ အသိဉာဏ်ရှိသူတွေက ဒီခံစားချက်တွေကို ဖြည့်တတ်ပါတယ်။ စိတ်ခံစားချက်တွေ ဖြစ်လာတိုင်း အဲဒီခံစားချက်ကို လွှတ်ချလိုက်တတ်ပါတယ်။ မြဲမြံဆုပ်ကိုင်မထားတတ်ကြပါဘူး။ ဒီလိုလူတွေက ပျော်ရွှင်တဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးက ရှားပါတယ်။ များသောအားဖြင့် လူတွေက ခံစားချက်နောက် စီးမျောတတ်ကြတယ်။ ခံစားချက်ထဲ နစ်ဝင်တတ်ကြတယ်။

ခံစားချက်ကို လွတ်ချလိုက်ဖို့ ကျွန်မတို့ မလုပ်နိုင်ခဲ့ရင် သိမ်းဆည်းဖို့ကိုရော ကျွန်မတို့ ဘာကြောင့် မလုပ်ကြသလဲ။ စိတ်ခံစားချက်ကို တစ်နေရာမှာ သိမ်းဆည်း ထားလိုက်ရင် တခြားအရာတွေ တွေးခေါ်ဖို့အတွက် စိတ်မှာ နေရာလွတ်တွေ ပိုရှိ သွားနိုင်မယ် မဟုတ်လား။

စိတ်ခံစားချက်တွေကို သိမ်းဆည်းဖို့ ပထမဦးဆုံး ခံစားချက်ကို အရင် ရှင်းလင်းရလိမ့်မယ်။ အာရုံစိုက်ပြီး အတွင်းစိတ်ထဲကနေက တစ်ခုချင်းစီ ရှာရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုခံစားချက်ဖြစ်ရသလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ အဲဒီနောက် တစ်ခုချင်းစီထပ် ထုပ်သိမ်းပြီး မှတ်ဉာဏ်ရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ ထားထားလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ခံစားချက်အထုပ်ကို တဖြည်းဖြည်း မေ့လျော့သွားအောင် လေ့ကျင့်ရပါမယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ထောင့်တစ်နေရာမှာ သိမ်းထားမိပြီး မေ့သွားသလိုမျိုးပေါ့။

ပထမဦးဆုံး သင့်ကိုနာကျင်စေတဲ့ ခံစားချက်ကို ရှာပါ။ အဲဒီခံစားချက်က သင့်ကို တစ်ချိန်တုန်းက မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်၊ သေမလောက်အောင် ခံစားစေခဲ့တယ်။ အဲဒီ နာကျင်စေတဲ့ ခံစားချက်ကို တွေ့ပြီဆိုရင် သာသာလေးယူပြီး ဘာကြောင့် သင့်ကို နာကျင်စေခဲ့သလဲလို့ ဆန်းစစ်ကြည့်ပါ။ အဲဒီ နာကျင်မှု ခံစားချက်ထဲမှာ သင့်ကို မေ့မရစေနိုင်တဲ့ နာကျင်မှု၊ တည့်တည့်တောင် မကြည့်ချင်တော့တဲ့ ခံစား ချက်မျိုး ပေးခဲ့ရင် အဲဒီခံစားချက်ကို ထုပ်သိမ်းလိုက်ပါ။ နောက်နောင် ဘယ်တော့မှ အဲဒီ ခံစားချက်သိမ်းဆည်းထားတဲ့ နေရာဆီ ပြန်မလှုပ်ကြည့်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးပါ။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ခံစားရတဲ့ အဲဒီခံစားချက်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ပေါ့သွားပါလိမ့်မယ်။

နောက်ပြီး သင့်ကို စိတ်အားငယ်စေတဲ့၊ စိတ်ဓာတ်ကျစေတဲ့ ခံစားချက်ကို ရှာပါ။ အဲဒီခံစားချက်ကြောင့် သင် နာလန့်မထနိုင်ခဲ့ဘူး။ အလုပ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ လူမှု ဆက်ဆံရေးမှာဖြစ်ဖြစ် သင် ခံစားခဲ့ရတယ်။ သင် ရှေ့ဆက်မယ့်လမ်းကို ဝိုးတဝါး ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ အဲဒီခံစားချက်ကို ရှင်းလင်းပြီး ခံစားချက်သိမ်းတဲ့အိတ်ထဲ ထည့် လိုက်ပါ။ ခံစားချက်သိမ်းတဲ့ အိတ်ကို လှန်ကြည့်ချင်တိုင်း မလှန်ကြည့်မိဖို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတိပေးရပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီလို စိတ်ခံစားချက်တွေကို တစ်ခုချင်းစီထပ်၊ တစ်ခုချင်းစီ ထုပ်သိမ်းပြီး ထောင့်တစ်နေရာမှာ ထည့်ထားလိုက်မယ်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလှန်ကြည့်တော့ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် သင့်စိတ်မှာ နေရာလွတ်တွေ ပိုများလာတာကို သင် သတိထားမိပါ လိမ့်မယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ထဲ ခံစားချက်အမျိုးမျိုး ထည့်ထားလေ စိတ်က

gye.com

ကျဉ်းမြောင်းလေပဲ မဟုတ်လား။

ဒီစိတ်ခံစားချက်တွေကို အချိန်က တိုက်စားသွားပါစေ။ တိုက်စားလွန်းလို့ ဘာအရာမှ မကျန်တော့တဲ့အခါ သိမ်းထားတဲ့အိတ်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ပြန် ဆန်းစစ်ကြည့်ပါ။ အရင်က ခံစားခဲ့ရသမျှ ခံစားချက်တွေက အခုအချိန်မှာ ရယ်စရာ ကောင်းနေပါလိမ့်မယ်။ အရင်က ဘယ်လောက်ပဲနာကျင်ခဲ့၊ စိတ်အားငယ်ခဲ့လည်း အခုချိန်မှာတော့ အဲဒီအရာတွေဟာ မပြောပလောက်တော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ မျက်ရည်ဝဲတဲ့အကြည့်နဲ့ ဒီခံစားချက်တွေကို သင်ကြည့်ခဲ့ရင် သင့်ခံစားချက်တွေမှာ လည်း မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေမယ်။ တကယ်လို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကြည့်ခဲ့ရင် သင့်ခံစားချက်တွေကလည်း ပေါ့ပါးနေမယ်ဆိုတာကို သင် နားလည်သွားပါလိမ့်မယ်။

စိတ်ခံစားချက်ဖြစ်တာနဲ့ ချက်ချင်း လွတ်ချလိုက်တတ်သူတွေက အသိ ဉာဏ်ရှိသူတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့မှာ ပျော်ရွှင်တဲ့ စိတ်နှလုံးတစ်စုံရှိတယ်။ ဒီလို အသိဉာဏ်မျိုး ကျွန်မတို့မှာ မရှိတဲ့အခါ ချက်ချင်း ဖြစ်ပျက်ပြီး ချက်ချင်း မလွတ်ချ တတ်တဲ့အခါ ဒီခံစားချက်တွေကို အရင်သိမ်းဆည်းလိုက်မယ်။ နောက်ပြီး မေ့လျော့ ပစ်မယ်။ ဒီလိုမှ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို ကျွန်မတို့ အလွယ်တကူ ပြန်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝမှာ ရိုးရှင်းတာက တန်ဖိုးအရှိဆုံး၊ အကောင်းဆုံးပါ။ ရှုပ်နေတာတွေ ကို ရိုးရှင်းအောင် ချက်ချင်းမလုပ်နိုင်ခဲ့ရင် အရင်သိမ်းဆည်းတတ်အောင် သင်ယူရ မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျကျန်ခဲ့တဲ့အရာတွေ

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ လူစည်ကားတဲ့ ဈေးတန်းတစ်ခုကို ဆိုင်ကယ်
စီးပြီး ဖြတ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဈေးခြင်းတောင်း ဆွဲထားတဲ့ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးနဲ့
မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတယ်။ လမ်းကကျဉ်း ဈေးကလည်း စည်တာမို့ ရှောင်ပေမယ့်
အဒေါ်ကြီးရဲ့ ဈေးခြင်းတောင်းကို ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်နဲ့ ချိတ်လိုက်မိတယ်။ အဒေါ်
ကြီး လက်ထဲကနေ ဈေးခြင်းတောင်း လွတ်ကျသွားတယ်။ မိန်းကလေးက ဆိုင်ကယ်
ပေါ်ကနေ အဒေါ်ကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဈေးခြင်းတောင်းက ကျသွားတယ်
ဆိုပေမယ့် ခြင်းတောင်းထဲက အရာတွေ အပြင်ကို ထွက်မကျပါဘူး။ ဒါကို ဘာမှ
မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး မိန်းကလေးက ဆိုက်ကယ်စီးပြီး ထွက်သွားဖို့ ပြင်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အဒေါ်ကြီးက လှမ်းအော်ပါတယ်။

“မိန်းကလေး... မိန်းကလေးရဲ့ပစ္စည်း ကျခဲ့ပြီ”

မိန်းကလေးက သူ့ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပြုတ်ကျသွားတယ်အထင်နဲ့ ဆိုင်ကယ်
ချက်ချင်းရပ်ပြီး ရမ်းပါတယ်။

“ကျွန်မရဲ့ ဘာပစ္စည်းများ ကျခဲ့သလဲ”

“မိန်းကလေးရဲ့ လူတွေမှာရှိသင့်တဲ့ ရည်မွန်ခြင်း ကျခဲ့ပါတယ်” လို့ အဒေါ်
ကြီးက ပြောပါတယ်။

အဖြစ်အပျက်ထဲက အဒေါ်ကြီးရဲ့စကားဟာ အဓိပ္ပာယ်လေးနက်လွန်း

mgyoe.com

ပါတယ်။ အခုခေတ် လူတွေကို တွေးစံရာတွေ ပေးတယ်။ လုပ်စရာတွေနဲ့ အမြဲ အလုပ်များကြရတဲ့ နေ့စဉ်ဘဝထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပစ္စည်းတချို့ကို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဆောင်ထားဖို့ မမေ့ခဲ့ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆောင်ထားဖို့ မမေ့တဲ့အရာတွေက ဖုန်း၊ ကွန်ပျူတာ၊ လက်ကိုင်အိတ် စတာတွေဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက် ပိုအရေးပါတဲ့ ဖြစ်ခဲ့အရာတချို့ကိုတော့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဆောင်ထားဖို့ ကျွန်တော်တို့ မေ့နေခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒါမှမဟုတ် သူတစ်ပါးကို ကျွန်တော်တို့ သတိပေးသင့်ပါတယ်။

“သင်ရဲ့ ရည်မှန်ခြင်း ကျကျန်ခဲ့ပြီ”

“သင်ရဲ့ မေတ္တာစိတ် ကျကျန်ခဲ့ပြီ”

“သင်ရဲ့ မိမိကိုယ်ကို ချိုးနှိမ်စိတ် ကျကျန်ခဲ့ပြီ”

“သင့်မျက်နှာပေါ်က အပြုံး ကျကျန်ခဲ့ပြီ”

“သင်ရဲ့ မျှတစိတ် ကျကျန်ခဲ့ပြီ”

“သင်ရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်း ကျကျန်ခဲ့ပြီ”

“သင်ရဲ့ ခွင့်လွှတ်စိတ် ကျကျန်ခဲ့ပြီ”

“သင်ရဲ့ အကောင်းမြင်စိတ် ကျကျန်ခဲ့ပြီ”

ကျွန်တော်တို့ သတိမထားမိချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဆီက ပစ္စည်းတချို့ အမြဲ ကျကျန်နေခဲ့ပြီလား။ အမြန်ပြန်ပြီး ကောက်ယူလှည့်ပါ။

ဆံညှပ် အခု တစ်ရာ

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဘုရင်တစ်ပါးမှာ သမီးတော် ခုနစ်ယောက်ရှိတယ်။ သမီးတော်တွေဟာ ချောမောလှပကြပြီး ရှည်လျားနက်မှောင်တဲ့ ဆံပင်ကိုယ်စီ ပိုင်ဆိုင်ထားကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရင်က သမီးတော်တိုင်းကို လှပတဲ့ ဆံညှပ်အခု ၁၀၀ စီ လက်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မနက်မှာ ပထမသမီးတော်ဟာ အိပ်ရာက ထပြီး ခါတိုင်းလိုပဲ ဆံပင်တွေကို ဖြီးသင်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုဖြီးသင်နေတုန်း သူ့ ဆံညှပ်တစ်ချောင်း ပျောက်နေတာကို သူ သတိထားမိလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ဒုတိယသမီးတော်ဆီကနေ ဆံညှပ်တစ်ချောင်းကို သူ တိတ်တိတ်လေး ခိုးယူလိုက်တယ်။

ဒုတိယသမီးတော်ကလည်း သူ့ဆံညှပ်တစ်ချောင်း ပျောက်နေတာကို သတိထားမိတော့ တတိယသမီးတော်ရဲ့ ဆံညှပ်တစ်ချောင်းကို ခိုးယူလိုက်တယ်။ တတိယသမီးတော်ကလည်း သူ့ဆံညှပ်တစ်ချောင်းပျောက်နေတာကို သတိထားမိတော့ စတုတ္ထသမီးတော်ရဲ့ ဆံညှပ်တစ်ချောင်းကို ခိုးယူလိုက်တယ်။ စတုတ္ထသမီးတော်က ပဉ္စမသမီးတော်ရဲ့ဆံညှပ်ကို ခိုးယူတယ်။ ပဉ္စမသမီးတော်က ဆဋ္ဌမသမီးတော်ရဲ့ဆံညှပ်ကိုခိုးယူတယ်။ ဆဋ္ဌမသမီးတော်က သတ္တမသမီးတော်ရဲ့ဆံညှပ်ကို ခိုးယူတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သမီးတော်အငယ်ဆုံးရဲ့ဆံညှပ်က ၉၉ ခုပဲ ရှိတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံက မင်းသားတစ်ပါးဟာ ဘုရင်ကြီးဆီ

m g y o e . c o m

ရုတ်တရက် အလည်ရောက်လာခဲ့တယ်။ မင်းသားက “မနေ့က ကျွန်တော်မျိုး
မွေးထားတဲ့ ခိုတစ်ကောင်ဟာ ဆံညှပ်တစ်ခုကို ကိုက်ချီလာပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီးရဲ့
သမီးတော်တွေရဲ့ ဆံညှပ်ဖြစ်မယ်ထင်လို့ ကျွန်တော်မျိုး လာရောက်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။
ဘယ်သမီးတော်ရဲ့ ဆံညှပ်ပျောက်သွားသလဲ အရှင်မင်းကြီး” လို့ ဘုရင်ကြီးကို
လျှောက်တင်တယ်။

သမီးတော်တွေဟာ မင်းသားရဲ့ စကားကို ကြားတော့ သူ ပျောက်ပါတယ်။
ငါပျောက်ပါတယ်လို့ ပြောချင်ပေမယ့် သူတို့ဆီမှာက ဆံညှပ်အခုတစ်ရာစီ ရှိနေ
တော့ မပြောနိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ အဲဒီမှာ သမီးတော်လေးက “သမီးတော်ရဲ့ ဆံညှပ်
တစ်ချောင်း ပျောက်သွားပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ စကားပြော ပြောပြီးချင်း
ဆံညှပ်တစ်ချောင်းလျော့နေတဲ့ သမီးတော်ရဲ့ ဆံနွယ်တွေဟာ ဖြည့်လျော့ကျလာ
ခဲ့တယ်။ ဆံနွယ်ရှည်နဲ့ လှနေတဲ့ သမီးတော်ရဲ့ အလှကို မင်းသား ရင်သပ်ရှုမောသွား
ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပုံပြင်ရဲ့ အဆုံးက မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
ညားကြလေသတည်းပေါ့။

ဆံညှပ် အခုတစ်ရာဟာ လုံးဝပြီးပြည့်စုံတဲ့ လူ့ဘဝလို့ဆိုရင် ဆံညှပ်တစ်ခု
လျော့နေတဲ့ ဘဝက မပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝလို့ ဆိုရပါမယ်။ မပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝဟာ
နောင်တစ်ချိန်မှာ ပြောင်းလဲခွင့်ရှိတဲ့ အခွင့်အရေးကို ရပါလိမ့်မယ်။ အဆုံးမရှိတဲ့
ပြောင်းလဲခွင့်နဲ့ ကြုံနိုင်ပါတယ်။ ချို့ယွင်းချက်ရှိတာနဲ့ စိတ်ညစ်မှုတွေနေမလား။
လူ့ဘဝရဲ့ မပြည့်စုံခြင်းကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်မလဲ။

- ◆ မျက်ကွယ်ပြုတယ်ဆိုတိုင်း ပြီးဆုံးသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။
- ◆ ရင်ဆိုင်ရတယ်ဆိုတိုင်း ခက်ခဲတာ မဟုတ်ပါဘူး။
- ◆ အထီးကျန်တယ်ဆိုတိုင်း မပျော်ရွှင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။
- ◆ ရယူပိုင်ဆိုင်ပြီဆိုတိုင်း ထာဝရ တည်မြဲတာ မဟုတ်ပါဘူး။
- ◆ ဆုံးရှုံးပြီဆိုတိုင်း နောက်တစ်ဖန် မပိုင်ရတော့တာ မဟုတ်ပါဘူး။
- ◆ လှည့်ထွက်ခဲ့တယ်ဆိုတိုင်း စိတ်ဓာတ်ပျော့လို့ မဟုတ်ပါဘူး။
- ◆ ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတော့ဘူးလို့ အလျင်စလို မပြောလိုက်ပါနဲ့။
- ◆ လောကမှာ အမှားနဲ့ အမှန်ပဲ ရှိတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။
- ◆ ကိစ္စတော်တော်များများရဲ့ အဖြေဟာ တစ်ခုတည်းရှိတာ မဟုတ်
ပါဘူး။
- ◆ ကျွန်တော်တို့မှာ လျှောက်ဖို့လမ်းတွေ အမြဲရှိနေပါသေးတယ်။

◆ လက်လွတ်တတ်ဖို့ သိနားလည်သူဟာ ပေါ့ပါးတယ်။

◆ မေ့တတ်ဖို့ သိနားလည်သူဟာ လွတ်လပ်တယ်။

စိတ်ညစ်ဖို့ သင် ဆင်ခြင်ပေးနိုင်ရင် ပျော်ရွှင်ဖို့ကိုလည်း သင် ဆင်ခြင်ရှာနိုင်ပါတယ်။

၅၀ အချိပွဲ

“ပညာရေး၊ မိသားစု၊ ကျန်းမာရေး ...” စတာတွေ တစ်ခုမှ စိတ်တိုင်းကျ မဖြစ်ဘူးလို့ လူငယ်တစ်ဦးက အဘွားဖြစ်သူကို ညည်းတွားတိုင်တန်းတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကိတ်မုန့်ဖုတ်နေတဲ့အဘွားက မြေးဖြစ်သူကို ကိတ်မုန့်စား မလားလို့မေးတော့ လူငယ်က ဝမ်းသာအားရ ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်တယ်။

အဘွားက သူ့ကို ဂျပူမုန့်စားဖို့ ကမ်းပေးတော့ လူငယ်က သဘောမကျဟန် နဲ့ “ဂျပူမုန့်လား၊ ဒီလောက်စားရခက်တာ ဘွားဘွားကလဲ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

“ဒါဆိုရင် ကြက်ဥအစိမ်း စားကြည့်ပါလား” လို့ အဘွားက ဆိုတော့ မြေးက “ဘွားဘွား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒါတွေက စားရခက်တဲ့ အရာတွေပါ” လို့ ဆိုတယ်။

“တကယ်တော့ ဒီအရာတွေကိုယ်၌က စားရခက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို မှန်ကန်တဲ့နည်းနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး မီးဖုတ်ခဲ့ရင် အရသာရှိတဲ့မုန့် (အချိပွဲ) ဖြစ်သွားပါတယ်” လို့ အဘွားက ခက်ပြောပါတယ်။

ဘဝမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ များသောအားဖြင့် ဆုံးရှုံးခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ အဘက်ဘက်က ဖိအား စတာတွေကို ကျွန်မတို့ ခံစားကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရာတွေကို ဘဝက သင့်မြတ်အောင် ထိန်းညှိပြီး ဆုံးရှုံးခြင်းထဲကနေ သင်ခန်းစာ အဖြစ်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းထဲကနေ အတွေ့အကြုံအဖြစ် ကျွန်မတို့အတွက်

အသုံးဝင်၊ အကျိုးရှိတဲ့အရာအဖြစ် ပြောင်းပေးပါတယ်။

"Stressed" is "Desserts" spelled Backwards. ပါတဲ့။

ရောင်ခြည်စက်ဝန်း သက်ရောက်မှု

ခွေးအဟောင်းခံရသူတိုင်းဟာ သူ့ခိုး ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်၊ စာပို့လုလင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

မုတ်ဆိတ်ရှည် ထားသူတိုင်းဟာ အနုပညာသည် ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်။ ဆံပင်ရှည် ထားသူတိုင်းဟာလည်း လမ်းသရဲ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်။

သောကြာနေ့ညနေတိုင်းမှာ ဦးမောင်က နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ မိခင်ကို ပြန်ကြည့်တဲ့မိန်းမကို ဘူတာရုံ လိုက်ပို့တတ်တယ်။ မိန်းမစီးတဲ့ရထား ထွက်သွားပြီး နောက် ၁၀ မိနစ်အကြာမှာ ဦးမောင်ရဲ့ ညီမဖြစ်သူ လိုက်ပါလာမယ့် ရထားက ဘူတာဆိုက်တယ်။ မိန်းမ မရှိတုန်း အိမ်မှာ လာကူချက်ပြုတ်ပေးတဲ့ ညီမဖြစ်သူကို ဦးမောင်က စောင့်ကြိုပြီး အိမ်ခေါ်ပြန်ပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေမှာတော့ ညီမကို ဘူတာရုံလိုက်ပို့ပြီး ၁၀.မိနစ်အကြာမှာ ပြန်ရောက်လာတဲ့မိန်းမကို ဦးမောင် အိမ်ခေါ်ပြန်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေမှာ ညီမစီးတဲ့ရထား ထွက်သွားတဲ့နောက် မိန်းမရောက် အလာကို ဦးမောင် စောင့်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ဦးမောင်နား လျှောက်လာပြီး ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ပြောပါတယ်။

“ခင်ဗျားကြီး... တော်တော် အကြံပိုင်တာပဲနော်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် မှာ ခင်ဗျားဒီလိုလုပ်တာကို သူတို့မိသွားမှာ မကြောက်ဘူးလား”

တခြားလူတွေနဲ့ ဆက်ဆံပြောဆိုတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ဟာ “ကြိုတင် မှန်းဆ” တဲ့အကြည့်နဲ့ သူတို့ကို ကြည့်မိတတ်ကြတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ “ဘောင်” ထဲသွင်းပြီး အဲဒီဘောင်နဲ့ ဒီလူကတော့ဖြင့် လူကောင်း၊ ဒီလူကတော့ဖြင့် လူဆိုးဆိုပြီး ခွဲခြားလေ့ရှိတယ်။ “သူ့ကြည့်ရတာ နောက်မီးလင်းနေသလိုပဲ၊ သူက တော့ဖြင့် အရမ်း လူလည်ကျတတ်တာပဲ” စတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ တစ်ဖက်လူရဲ့ ကိုယ်ပေါ် ကျွန်တော်တို့ ပုံချတတ်ပါတယ်။ အမှန်တရားနဲ့ လမ်းလွဲသွားတာမျိုးတွေ ရှိပါတယ်။

ဒီလိုပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ကြားဖူးမယ်ထင်ပါတယ်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဟာ စားပွဲခုံတစ်ခုံမှာ ထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်နေကြတယ်။ သူတို့ထဲကတစ်ယောက်က ယူလာတဲ့ထီးကို စားပွဲခြေရင်းမှာ ထောင်ထားလိုက်တယ်။ တအောင့်အကြာမှာ ကော်ဖီအရင်သောက်ပြီးတဲ့ တစ်ယောက်က ထအထွက်မှာ ယောင်တောင်တောင်နဲ့ ထောင်ထားတဲ့ထီးကို ကောက်ယူပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ဒါကို ထီးပိုင်ရှင်က အော် ပြောတယ်။

“ဒီမယ်၊ ရှင် ကျွန်မထီးကို ယူတယ်”

ထီးယူမိတဲ့ တစ်ယောက်က မျက်နှာကြီး နီမြန်းပြီး အားတုံ့အားနာနဲ့ ထီးပိုင်ရှင်ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ သူ ထီးယူလာမိတယ် အထင်နဲ့ မှားယူမိကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ထီးမှားယူမိတဲ့အမျိုးသမီးက သူ ထီးဝယ်ရ မယ်ဆိုတာကို သတိရလိုက်တယ်။ အိမ်က ကလေးအတွက်ပါ ဝယ်လိုက်မယ်ဆိုပြီး သူ ထီးနှစ်ချောင်း ဝယ်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ထီးနှစ်ချောင်းဝယ်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အိမ်အပြန်လမ်းက ဘတ်စကားပေါ်မှာ သူ ထီးမှားယူမိတဲ့ ထီးပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးနဲ့ မတော်တဆ ဆုံပြန် တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက သူ့လက်ထဲမှာ ထီးနှစ်ချောင်းကိုင်ထားတာကို ကြည့်ပြီး “ဪ... ရှင် ဒီနေ့ တော်တော်တွက်ချေကိုက်တာပဲနော်” လို့ ပြောပါတယ်။

လူတွေဟာ တခြားလူကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားချိန်မှာ အမြဲတမ်း ယိမ်းယိုင်မှု တစ်မျိုး ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ လူတစ်ယောက်ကို အကြမ်းအားဖြင့် ‘အကောင်း’ ဒါမှမဟုတ် ‘မကောင်း’ ဆိုပြီး နှစ်မျိုးခွဲလိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ လူတစ်ယောက်က လူတွေကို ‘ကောင်းတဲ့’ ထင်မြင်ချက်မျိုး ဖြစ်စေတဲ့အခါ လူတွေက အဲဒီလူရဲ့ အပြောအဆို၊ အမူအရာအားလုံးကို ‘အကောင်း’ ရှုထောင့်ကနေ ကြည့်ပြီး ဝေဖန် ပိုင်းခြားလိုက်တယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်အနေနဲ့ ‘မကောင်းတဲ့’ ထင်မြင်ချက်မျိုး ဖြစ်စေ

တဲ့အခါ အဲဒီလူ ဘာလုပ်လုပ် 'မကောင်း' တာပဲမြင်တော့တယ်။

ဒီလိုဖြစ်စဉ်ကို "Halo effect" (ရောင်ခြည်စက်ဝန်းသက်ရောက်မှု) လို့ ခေါ်တယ်။ လူတွေက လက်တွေ့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လဘေးကဖြာနေတဲ့ ရောင်ခြည် စက်ဝန်းကိုလည်း သတိထားမိတတ်ကြတယ်။ လူတစ်ယောက်ကလည်း တခြားလူကို ထုတ်ဖော်ပြတဲ့ သူထင်မြင်ချက်နောက် လိုက်ပြီး သူ့ အပြောအဆို၊ သူ့အမူအရာတွေ ကို လူတွေက 'Halo effect' နဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ဝေဖန်ပိုင်းခြားပါလိမ့်မယ်။

ပုံပြင်တစ်ပုဒ်က ဒီလိုဆိုပါတယ်။ တစ်ခါက အမေရိကန်ကိုရောက်တာ သိပ်မကြာသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်က မနက်စောစောတစ်ခုမှာ ပန်းခြံထဲ လမ်းထွက် လျှောက်တယ်။ ပန်းခြံထဲရောက်တော့ လူဖြူတစ်သိုက် မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ထိုင်ပြီး နေလှန်းရင်း စကားစမြည်း ပြောနေကြတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အဲဒီလူက ဒီလိုတွေးတယ်။

“အမေရိကန်လူမျိုးတွေရဲ့ ဘဝက သိပ်ပေါ့ပါးတာပဲ။ ငွေကြေးရှိသလို ဘဝမှာလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်တယ်”

အဲဒီလူဟာ လမ်းဆက်လျှောက်ရင်း တစ်နေရာမှာ လူမည်းတစ်သိုက် မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ထိုင်ပြီး စကားစမြည်း ပြောနေကြတာကို တွေ့လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီမှာ သူက ဒီလိုတွေးတယ်။

“ဟင်း... လူမည်းအလုပ်လက်မဲ့တွေရဲ့ ပြဿနာက ကြီးမားလှသည်လား။ ဒီလူတွေက အစိုးရထောက်ပံ့ကြေးတွေ တောင်းနေတဲ့လူတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ဒီလိုဆိုထားပါတယ်။ ညတစ်ညမှာ လမ်းမပေါ် လမ်းလျှောက်နေတုန်း အိမ်တစ်အိမ်က မီးလင်းနေတာကိုတွေ့တော့ လူတချို့က “ဒါဟာ အိမ်မပြန်လာသေးတဲ့ သမီးအတွက် အမေ တောင်းဆုပြုနေတာဖြစ်မယ်” လို့ ဆိုတယ်။ လူတချို့က “အမလေး... ဒါ လူမြင်မကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခု လုပ်နေ တာဖြစ်မယ်” လို့ ဆိုတယ်။

အင်္ဂလန်စာရေးဆရာ 'Hazlitt William' က ဒီလိုဆိုခဲ့ပါတယ်။ “အမှန်ကို မစူးစမ်းဘဲ မျက်စိမှိတ် ဘက်လိုက်ခြင်းက အသိမရှိတဲ့ ကလေးလေးနဲ့ တူတယ်” တဲ့။ သူ့အပြော မှန်ကန်ပါတယ်။

လူအများက သင့်ကို မသိနားမလည်နိုင်သလို သင်ကလည်း သူတို့အားလုံး ကို သိနားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုဆိုမှတော့ တခြားလူကို လွယ်လွယ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့မဝေဖန်၊ မပိုင်းခြားသင့်သလို သင့်အပေါ် တခြားလူ ဝေဖန်ပိုင်းခြားတာ

ကိုလည်း အလေးထားနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတိုင်းလူတိုင်းက
အကျိုးရဲ့ ပထမဆုံးကြယ်သီးကို မှားတပ်ဖူးခဲ့ကြတယ် မဟုတ်ပါလား။

အကြွေစေ့နှစ်စေ့ရဲ့ ပုံပြင်

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၇ ရက်နေ့မှာ ဘရာဇီးနိုင်ငံ Pernambuco ပြည်နယ်က ရွာလေးတစ်ရွာမှာရှိတဲ့ လယ်သမားမိသားစုကနေ ကောင်လေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမိသားစုဟာ ဆင်းရဲလွန်းတာကြောင့် ကောင်လေးဟာ လေးနှစ်သားအရွယ်ကတည်းက လမ်းပေါ်မှာ မြေပဲဆံ လိုက်ရောင်းခဲ့ရတယ်။ ဒါထောင် အစားနှပ်မှန်မှန် သူ့ မစားခဲ့ရသလို အဝတ်လုံလုံလည်း မဝတ်ခဲ့ရပါဘူး။

ကျောင်းစတင်တဲ့ အရွယ်မှာ ကောင်လေးဟာ ကျောင်းအားချိန်တိုင်း အဖော်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ ဖိနပ်လိုက်တိုက်ခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ ဖိနပ်တိုက်သူမရှိရင် သူတို့ ဗိုက်ငတ်ရပါတယ်။

ကောင်လေး ၁၂ နှစ်အရွယ် တစ်ညမှာ ပင်မင်းဆိုင်သူဌေးတစ်ဦး ဖိနပ်လာတိုက်တယ်။ ကောင်လေးနဲ့ အဖော်နှစ်ယောက်ဟာ သူ့ထက်ငါ ဖိနပ်တိုက်ရဖို့ အတွက် သူဌေးဆီ ဝိုင်းအုံသွားကြတယ်။ ကောင်လေးသုံးယောက်ရဲ့ တောင့်တနေတဲ့ မျက်လုံးအစုံကို ကြည့်ပြီး သူဌေး ဆုံးဖြတ်ရခက်သွားပါတယ်။ နောက်ဆုံး သူဌေးက အကြွေစေ့နှစ်စေ့ ထုတ်ပြီး “ဘယ်သူ ပိုက်ဆံလိုရင် ဘယ်သူ့ကို ငါ့ဖိနပ်တိုက်စေမယ်။ ဖိနပ်တိုက်ခဲ နှစ်ကျပ်ပေးမယ်” လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ဖိနပ်တစ်ခါတိုက်မှ ပြား ၂၀ ရတာပါ။ အခု ၁၀ ဆလောက် ရမယ့် ပိုက်ဆံက မိုးပေါ်ကကျလာတဲ့ မုန့်တွေလိုပဲ ကောင်လေးသုံးယောက်ရဲ့

m g y o e . c o m

မျက်လုံးကို အရောက်လက်သွားစေခဲ့တယ်။

“မနက်ကတည်းက ကျွန်တော် အံစာ မစားရသေးပါဘူး။ စားဖို့ ပိုက်ဆံသာ ထပ်မရခဲ့ရင် ကျွန်တော် ဆာပြီ သေသွားလိမ့်မယ်” လို့ အဖော်ကောင်လေး တစ်ယောက်က ဆိုတယ်။

“ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အစာပြတ်နေတာ ၃ ရက်ရှိသွားပါပြီ။ အမေကလည်း နေမကောင်းဘူး။ အိမ်အတွက် ကျွန်တော် စားစရာ ဝယ်ပြန်ပေးရမယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ညအိမ်ပြန်ရောက်ရင် ကျွန်တော် အရိုက်ခံရတော့မယ်” လို့ နောက်ကောင်လေး တစ်ယောက်က ဆိုတယ်။

သူဌေးလက်ထဲက ပိုက်ဆံနှစ်ကျပ်ကို ကြည့်ပြီး ကောင်လေး ခဏလော့က် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ပြီးမှ “တကယ်လို့ ဒီပိုက်ဆံနှစ်ကျပ်ကို ကျွန်တော်ရခဲ့မယ်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တစ်ကျပ်စီ ကျွန်တော်ပေးလိုက်မယ်” လို့ ပြောတယ်။ ကောင်လေးရဲ့အပြောကို ကြားတော့ သူဌေးကြီးနဲ့ ကျန်အဖော်နှစ်ယောက် ပါ အံ့အားသင့်သွားကြတယ်။

“သူတို့က ကျွန်တော်ရဲ့ အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူတို့ဆာနေတာ တစ်ရက် ရှိသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ နေ့လယ်တုန်းက မြေပဲဆံလေး နည်းနည်း စားထားရတော့ ဖိနပ်တိုက်ဖို့ အားရှိနေပါသေးတယ်။ သူဌေးရဲ့ဖိနပ်ကို ကျွန်တော် တိုက်ပါရစေ။ သူဌေးကို ကျေနပ်စေရပါမယ်” လို့ ကောင်လေးက ဆက်ပြောပါတယ်။

ကောင်လေးကြောင့် သူဌေးရင်ထဲ ခံစားသွားမိတယ်။ ကောင်လေးကို သူ ဖိနပ်တိုက်စေခဲ့ပြီး ငွေနှစ်ကျပ် ပေးလိုက်တယ်။ ကောင်လေးက ဘာမှမပြောဘဲ ငွေနှစ်ကျပ်ကို ယူပြီး သူ့အဖော်နှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းခွဲပေးလိုက်တယ်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ သူဌေးက ကောင်လေးကို ရှာပြီး ကျောင်းအား ချိန်တိုင်း သူပင်မင်းဆိုင်မှာ အလုပ် လုပ်စေပါတယ်။ ညစာထမင်းပါ ကျွေးတယ်။ လုပ်အားခနည်းပေမယ့် ဖိနပ် လိုက်တိုက်တာထက် စာရင် ပိုအဆင်ပြေပါတယ်။

ဒါဟာ ကိုယ့်ထက် ပိုဆင်းရဲကျပ်တည်းသူကို ကူညီခဲ့လို့ ရလာတဲ့ အခွင့်အရေး ဆိုတာကို ကောင်လေး သိတယ်။ ဒါကြောင့် နောင်နောက်ခါမှာ သူ တတ်စွမ်းသလောက် သူထက် ပိုကျပ်တည်းတဲ့ လူတွေကို တွေ့တိုင်း ကောင်လေး ကူညီခဲ့တော့တယ်။

နောက်တော့ သူဟာ ကျောင်းနားပြီး အလုပ်ရုံတစ်ရုံမှာ အလုပ် မားဝင်လုပ်တယ်။ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်သမား အခွင့်အရေးရဖို့ သူ တောင်းဆို

ခဲ့တယ်။ အသက် ၂၁ မှာ အလုပ်သမားအသင်းထဲ သူ ဝင်ခဲ့တယ်။ အသက် ၄၅ နှစ်မှာ အလုပ်သမားပါတီကို သူ တည်ထောင်ခဲ့တယ်။

၂၀၀၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလမှာ “ဒီနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး တစ်နေ့ကို ထမင်းသုံးနပ် မှန်မှန် စားစေရမယ်” ဆိုပြီး သူရွေးကောက်ပွဲဝင်ခဲ့တယ်။ ပြည်သူ့အများရဲ့ အားပေးထောက်ခံမှုကို သူရခဲ့ပြီး ဘရာဇီးနိုင်ငံရဲ့ (၃၅)ဦးမြောက် သံမဏိ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူဟာ ဘရာဇီးသမိုင်းမှာ ပထမဦးဆုံး အလုပ်သမားကနေ သမ္မတ ဖြစ်လာသူဖြစ်တယ်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်မှာ ဒုတိယအကြိမ် သမ္မတအဖြစ် သူ ဆက်လက် အရွေးခံခဲ့ရပြန်တယ်။

သူ သမ္မတဖြစ်တဲ့ ရှစ်နှစ်အတွင်းမှာ သူပြောခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့တယ်။ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိတဲ့ ၉၃% သော ကလေးငယ်တွေနဲ့ ၈၃% သော အရွယ်ရောက်သူတွေကို တစ်နေ့ ထမင်းသုံးနပ် မှန်စေခဲ့တယ်။

သူဦးဆောင်မှုအောက်မှာ ဘရာဇီးနိုင်ငံကို “မြက်စားတဲ့ ဒိုင်နိုဆော” ဘဝကနေ “အမေရိကားတိုက်ရဲ့ခြင်္သေ့” အဖြစ် တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ ၁၀ နိုင်ငံမြောက် စီးပွားရေးနိုင်ငံကြီး ဖြစ်လာစေခဲ့တယ်။

သူကတော့ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ၂၀၁၀ နှစ်ကုန်ပိုင်းမှာ သမ္မတ အဖြစ်က တာဝန်ရပ်နားခဲ့တဲ့ ဘရာဇီးသမ္မတဟောင်း Luiz Inacio Lula da Silva ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်တော့မှ လက်မလျော့ပါနဲ့။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်ပါနဲ့တဲ့။

တော်ထက်တဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်းက တစ်ပါးသူ ကောင်းစားရေး အတွက်ပါ။ သူတစ်ပါးကို ကူညီနေစဉ် အတောအတွင်းမှာ သင် ဘုရားဖြစ်လာလို့ ပါပဲ။ သူတစ်ပါးကို ဂရုစိုက်လေလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် နည်းလေလေ တဲ့။ ၁၄ ဦးမြောက် ဒလိုင်လားမားက ဟောခဲ့ပါတယ်။

အောင်မြင်သူတို့ရဲ့ ငယ်စဉ်ဘဝ

(၁) ဟိလာရီကလင်တန်

စကားပြောကောင်းတယ်၊ ထက်မြက်တယ်၊ ရဲရင့်တယ်၊ သတ္တိရှိတယ်။ ဒါဟာ ဟိလာရီကလင်တန်ကို လူတွေကပေးတဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေဖြစ်မယ်။ လူတွေက သူ့ကို ဘယ်လိုပဲဆိုဆို၊ ဘယ်လိုပဲ ထင်မြင်ချက်ပေးပေး သူဟာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးလောကမှာ ထိပ်တန်းရောက် အမျိုးသမီး နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးဆိုရင် မှားမယ်မထင်ပါဘူး။ ဟိလာရီဟာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကလင်တန်ရဲ့ အရည်အချင်းလောက် မနိမ့်ကျရုံမက သူဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထက်မြက်သူ၊ ထူးချွန်သူ၊ ဦးဆောင်နိုင်မှုရှိသူ၊ ပြောဆိုဆက်ဆံရေး ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဟိလာရီကို အမေရိကန်နိုင်ငံ ချီကာဂိုမြို့ လူလတ်တန်းစားမိသားစုက မွေးဖွားခဲ့တယ်။ လေးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ ဟိလာရီကို ကြံ့ခိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားနဲ့ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိစေဖို့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူတို့နေတဲ့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိလာရီကို အမြဲ အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ အမြဲ အနိုင်ကျင့်ခံရလို့ အဲဒီကောင်မလေးကို ဟိလာရီ အရမ်းကြောက်ခဲ့တယ်။ အနိုင်ကျင့်ခံရတိုင်း မိခင်ကို ငိုယိုပြီး သူ တိုင်တယ်။ မိခင်က အနိုင်ကျင့်စော်ကားခံရရင် မကြောက်မရွံ့နဲ့ ပြန်တုံ့ပြန်ရတယ်လို့ ဟိလာရီကို ပြောပြတယ်။ မိခင်စကားအတိုင်း အနိုင်ကျင့်ခံရတိုင်း ဟိလာရီ မငိုတော့ဘူး။ မကြောက်

m.g.y.o.e.com

မရွံ့နဲ့ မားမားရပ်-ရပ်ဆိုင်ခဲ့တယ်။ ဟိလာရီရဲ့ ဦးဆောင်မှုပါရမိက တစ်နေ့တခြား ပေါ်လွင်လာခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း သူ့ဘေးမှာ ကလေးတွေ အများကြီး စုရုံးဝိုင်း ရံတာကို ခံခဲ့ရတယ်။

(၂) ဒေးဗစ်ဘက်ခံဟမ်း

ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ လူဘယ်နှယောက်ရဲ့ အာရုံကို ဒေးဗစ်ဘက်ခံဟမ်း ဖမ်းစား ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သလဲ၊ စာရင်းပြုစုဖူးလား။

ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ဒီကမ္ဘာကျော်ဘောလုံးသမား ကိုယ်ထင်ပြုပြီဆိုတာနဲ့ ပရိသတ်ရဲ့ ညာသံ၊ အော်ဟစ်သံတွေက ကွင်းတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းသွားစေသလို ကင်မရာမီးရောင်ကလည်း တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ ရပ်နားတယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဘက်ခံဟမ်းဟာ သုံးနှစ်အရွယ်ကတည်းက ဘောလုံးစကန်ခဲ့ပါတယ်။ ဘောလုံး 'ကန်' တယ်ဆိုတာ ထက် ဘောလုံး 'ကစား' တဲ့အချိန်က ပိုများခဲ့ပေမယ့် ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့ကို တစိုက် မတ်မတ် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တယ်။ အဆော့သန်တဲ့ ဘက်ခံဟမ်းဟာ ဘောလုံးကို တဖြည်းဖြည်း နှစ်သက်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းတက်တဲ့အရွယ်ရောက်တော့ ဘက်ခံဟမ်းနဲ့ဖခင် 'အလောင်း အစား' တစ်ခုလုပ်ခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာကနေ ဘက်ခံဟမ်း ဂိုးတစ်ခါသွင်းနိုင်တိုင်း ဖခင်က သူ့ကို ငွေအကြွေ ၅၀ ပဲနီ ပေးတယ်။ ဂိုးဝင်တိုင်း မုန့်ဖိုးရတဲ့ ဘက်ခံဟမ်းက ကလေးပီပီ ပျော်ခဲ့ပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာမှ ဖခင်ရဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်မှုနဲ့ စေတနာကို သူ နားလည်ခဲ့ပါတယ်။

(၃) မန်ဒဲလား

မန်ဒဲလားက တောင်အာဖရိကတိုက်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးသော လူမည်းသမား ဖြစ်တယ်။ တောင်အာဖရိကရဲ့ လူမျိုးခွဲခြားရေး၊ အသားအရောင် ခွဲခြားရေး ပပျောက်အောင် ၁၀ နှစ်ကျော်ကြာ သူ မဆုတ်မနစ်ကြိုးပမ်းခဲ့လို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုနဲ့ အားပေးမှုကို ရခဲ့တယ်။ မန်ဒဲလားဟာ ခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ သင်္ကေတလို့ လူတွေက ဆိုကြတယ်။ မန်ဒဲလားရဲ့ တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ်၊ လိုအင် ပြင်းပြတဲ့ တရားမျှတမှုနဲ့ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုတွေက ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့အသွေး

သားထဲ စီးဆင်းနေခဲ့ပြီဖြစ်ပါတယ်။

ရွာလေးတစ်ရွာမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ မန်ဒဲလားဟာ သူ့ ၉ နှစ်အရွယ်မှာ ဖခင် သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ ရပ်ရွာအငြင်းပွားမှုတွေကို ရွာသူကြီးက ဖြေရှင်းတိုင်း လူဖြူအစိုးရရဲ့ ဥပဒေနဲ့ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ခံရတာကို သူ အမြဲတွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနောက် တရားမျှတမှုနဲ့ တန်းတူတဲ့အခွင့်အရေး၊ တန်းတူတဲ့ အတွေးအမြင်ကို ရှာဖွေရမယ်ဆိုတာကို သူ သဘောပေါက်လာခဲ့တယ်။ အသက်တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာတဲ့နောက် သူ့ဦးဆောင်မှုနဲ့ ကျောင်းထဲက လူဖြူဥပဒေကို ဆန့်ကျန် ပုန်ကန်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုအဖြစ် ဦးဆောင်ခဲ့လို့ သူ ကျောင်းထုတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ပုန်ကန်ထကြွမှုတိုင်းမှာ မန်ဒဲလားဟာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ချမှတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်က တောင်အာဖိရိက က လူမည်းတစ်ဦးတိုင်းအတွက် စစ်မှန်တဲ့ တရားမျှတမှုကို ရှာဖွေတောင်းဆိုဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

(၄) Wolfgang Mozart

ဂီတလောကမှာ မိုးဇက် (Mozart) ကို ထူးခြားတဲ့ ကလေးပါရမီရှင်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိုးဇက်ရဲ့ဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပါရမီ၊ ထူးချွန်မှုဟာ ပေါ်လွင်နေပြီဖြစ်တယ်။ ဂီတအနုပညာအပေါ် ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒ၊ စွဲလမ်း နှစ်သက်တဲ့ စိတ်သဘောထားကို မိုးဇက်ရဲ့ ကလေးဘဝမှာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ လူတိုင်းက ပါရမီရှင် မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် အရွယ်ရောက်တဲ့ ကလေးတချို့အတွက် ကလေးပါရမီရှင်မိုးဇက်ဟာ အတုယူစရာ၊ အားကျသင်ယူဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မိုးဇက်ဟာ ကလေးဘဝတည်းက စန္ဒရားရှေ့ အမြဲသွားပြီး စန္ဒရားခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်တတ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူ တစ်ကြိမ်ပဲ နားထောင် ဖူးတဲ့ တေးသွားအတိုင်း လိုက်တီးတတ်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါတုန်းက ဖခင်က မိတ်ဆွေ တွေနဲ့အတူ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ချိန် လေးနှစ်အရွယ် မိုးဇက်တစ်ယောက် စားပွဲခုံပေါ် ထိုင်ပြီး တစ်ခုခုရေးနေတာတွေတော့ ဖခင်က ဘာလုပ်နေလဲလို့ မေးတယ်။ မိုးဇက်က စန္ဒရားသံစဉ်တွေကို ရေးနေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူရေးနေတဲ့ စာရွက်ကို ယူကြည့်တော့ ဖခင်ဟာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားပါတယ်။ မိတ်ဆွေကို ယူပြပြီး ဖခင်ကပြောတယ်။ “ကြည့်စမ်း... သူရေးထားတာတွေက ညီညွှာမှန်ကန်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိလိုက်တာ”။ အဲဒီနောက်ပိုင်း မွေးရာပါ ပါရမီထဲ ကြီးစားမှု

စိတ်ပါဝင်စားမှုတွေ သူ ထည့်ပေါင်းခဲ့ပါတယ်။

(၅) Carly Fiorina

HP (Hewlett-Packard Company)ရဲ့ စီမံခန့်ခွဲရေး အမျိုးသမီးအရာရှိဟောင်း ခါလီဖီရီးနားဟာ အမျိုးသား ဦးဆောင်သူတွေကြားမှာ လှပထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရှိပြီး ဇွဲသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ခါလီကို အမေရိကန် Fortune မဂ္ဂဇင်းက 'ဩဇာအရှိဆုံး အမျိုးသမီးလုပ်ငန်းရှင်' အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့လို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို သူခံခဲ့ရပါတယ်။ ခါလီဟာ ကလေးဘဝကတည်းက မိခင်ရဲ့ ကြံ့ခိုင်မှု၊ သင်ယူမှုနဲ့ ဘဝကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးတတ်မှုတွေ သင်ယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ခါလီကို အမေရိကန် တက္ကဆက်ပြည်နယ်က ဥရောပသွေးပါတဲ့ မိသားစုက မွေးဖွားခဲ့တယ်။ ဖခင်က ဗဟိုအစိုးရဌာနက တရားသူကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မိခင်က အနုပညာသည်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ကလေးဘဝကတည်းက မိခင်ဟာ သူ့ အလေးစားဆုံးသူ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘဝကိုချစ်၊ သဘာဝကိုချစ်တဲ့ မိခင်ဟာ ခါလီကို လူလုပ်တဲ့ သဘောတရားတွေ သင်ပေးခဲ့တယ်။ ခါလီရဲ့ လုပ်နိုင်စွမ်းတွေကို ထုတ်ဖော်ပြသစေခဲ့တယ်။ ခါလီဟာ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဖခင်နဲ့အတူ နိုင်ငံပေါင်းစုံ လည်ပတ်ခဲ့ဖူးလို့ မျက်စိပွင့်နားပွင့်ရှိခဲ့သလို ကိစ္စရပ်တစ်ခု၊ ပြဿနာတစ်ခုရဲ့ အတိမ်အနက်ကို တွေးတော ဆင်ခြင်တတ်စိတ်တွေ မွေးမြူနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေက သူ့ကို ရဲရင့်သူ၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိသူ၊ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိသူနဲ့ ဘဝကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးတတ်သူအဖြစ် အကျိုးသက်ရောက်စေခဲ့ပါတယ်။

Jeremy Lin ဆီကရတဲ သင်ခန်းစာ

၂၀၁၂ ခုနှစ်က တီဗွီသတင်းတွေမှာ LinSanity ဆိုတဲ့စာလုံးနဲ့ ဘတ်စကက်ဘောသမားတစ်ယောက် အတော် ရေပန်းစားခဲ့ပါတယ်။ သတင်းလှိုင်း၊ တီဗွီလှိုင်း တော်တော်များများမှာ အဲဒီ ဘတ်စကက်ဘောသမားအကြောင်းကို ခဏခဏပြတော့ LinSanity (Lin + Sanity) ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့အတူ အဲဒီအာရှသား ဘတ်စကက်ဘောသမားကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားလာမိပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သူ့အကြောင်းကို ဂူဂဲလ်မှာ ရှာဖွေကြည့်လိုက်ပါတယ်။ သူ့အကြောင်း ဖတ်မိသမျှကို ဘာသာပြန်မျှဝေပါတယ်။

- အင်္ဂလိပ်နာမည် - Jeremy Lin
- တရုတ်နာမည် - Lin Shu-How
- မွေးသက္ကရာဇ် - ဩဂုတ်လ ၂၃ ရက် ၁၉၈၈ ခုနှစ်
- လူမျိုး - တရုတ် (ထိုင်ငမ်)
- ပညာအရေးအချင်း - ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်
- မွေးဖွားရာနေရာ - Los Angeles, California
- အလုပ်အကိုင် - NBA ဘတ်စကက်ဘော လက်ရွေးစင်

ကိုယ့်ကို လူတွေ အကောင်းမမြင်ချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ပါ

Jeremy Lin က NBA (အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဘတ်စကက်ဘောအဖွဲ့အစည်း) သမိုင်းမှာ ဒုတိယမြောက် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းပြီးသူဖြစ်သလို တစ်ဦးတည်းသော ဟားဗတ်ကျောင်းပြီးတဲ့ အာရှလက်ရွေးစင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ NBA ထဲ မဝင်ခင် သူဟာ Warriors ဘတ်စကက်ဘောအသင်းနဲ့ Houston Rockets ဘတ်စကက်ဘောအသင်းရဲ့ နောက်လူ (အစားထိုးသူ) အဖြစ်နဲ့သာ ကစားခဲ့ရတယ်။ New York Knicks ဘတ်စကက်ဘောအသင်းထဲ ဝင်ခဲ့မှ လူတွေရဲ့ သတိထားမိခြင်းကို သူ ခံခဲ့ရတယ်။ ပွဲစဉ် ငါးပွဲ ကစားအပြီးမှာ သူရဲ့ ရမှတ်ပေါင်းက ၁၃၆ မှတ်ဖြစ်တယ်။ သူဟာ ၁၉၇၄ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း NBA ရဲ့ အကောင်းဆုံးလက်ရွေးစင်အားကစားသမားဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပွဲစဉ် (၇) ပွဲ ကစားပြီးချိန်မှာတော့ သူရဲ့အမှတ်ပေါင်းဟာ ဘတ်စကက်ဘောဘုရင် Michael Jordan နဲ့ LeBron James တို့ ထက်ထောင်ပိုများခဲ့ပါတယ်။

“NBA ဘတ်စကက်ဘောရဲ့လမ်းဟာ လျှောက်လှမ်းရ ခက်ပါတယ်။ အရာအားလုံးကို ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ရတယ်။ အောင်မြင်မှုဆိုတာ များသောအားဖြင့် ကြိုတင်မှန်းဆလို့ မရနိုင်တဲ့ အရာပါ။ ဘောလုံးအကြောင်း ဝေဖန်ကျွမ်းကျင်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သတင်းဌာနကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အားကစားသမားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျန်းသူး၊ ရှုံးနိမ့်သူတွေ အများအပြားရှိပေမယ့် အောင်မြင်ဖို့အတွက်၊ အလင်းစက်တစ်ခုအတွက် သူတို့ အားလုံးက ကြံ့ကြံ့ခံ ရှေ့ဆက်ရပါတယ်” လို့ Jeremy Lin က ပြောပါတယ်။

အခွင့်အရေးရောက်လာချိန်မှာ အမိအရ ဖမ်းဆုပ်ပါ

Knicks အသင်းရဲ့ ကစားသမားတွေဟာ ပြိုင်ပွဲတိုင်းမှာ ဒဏ်ရာ အထပ်ထပ် ရခဲ့ကြတယ်။ နောက်တန်း ကာကွယ်သူ မရှိခဲ့လို့ Jeremy Lin ညထွက်ကစားဖို့ အခွင့်အရေး ရခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ သူ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။

“ဒီအခြေအနေက စစ်သူကြီး မရှိလို့ Liao Hua (လျှောက်ဟွာ = ဆူဟန်ခေတ် တရုတ်စစ်သူကြီး) က ဦးဆောင် တိုက်ရသလိုပေါ့။ တကယ်လို့ တကယ်ဦးဆောင်သူ ဖြစ်ခဲ့ရင်ရော ဒီဝန်ကို ထမ်းနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း တကယ်ရှိမလား။ ဒီလိုဆိုရင်တော့

တကယ့်ခွန်အားကို စုပုံပြီး အခြေအနေကို ပြောင်းလဲရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိထားရမှာက ခွန်အားကို မှန်ကန်တဲ့ ဦးတည်ရာ၊ မှန်ကန်တဲ့ အသုံးချမှုပဲ ဖြစ်သင့်ပါတယ်”

သင့်မိသားစုတွေ သင့်ကို အမြဲထောက်ခံအားပေးတယ်။ ထိုနည်းအတိုင်း သူတို့ကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ပါ။

New York Knicks အသင်းက သူ့ကို တရားဝင်စာချုပ် မချုပ်ခင် Jeremy Lin ဟာ အလုပ်အကိုင်မရှိလို့ နယူးယောက်မှာရှိတဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ အိမ်က ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်နေဆဲပဲ ဖြစ်တယ်။ သူ့အိမ်သူအိမ်သား မိသားစုတွေက သူ့ကို ထောက်ခံအားပေးတယ်၊ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒါဟာလည်း သူ့ကို ကြံ့ကြံ့ခံ ဆက်လျှောက်နိုင်စေခဲ့တဲ့ အဓိကသော့ချက်ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ အပြန်အလှန် ပေးဆပ်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို သင် လိုအပ်ချိန်မှာ သင့်အနားမှာ သူတို့ရှိတယ်။ အဲဒီလိုပဲ သင့်ကို သူတို့ လိုအပ်တဲ့အခါ သူတို့ဘေးမှာ သင် ရှိနိုင်ရပါမယ်။

“မိသားစုနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အားပေးမှုတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ရှေ့ဆက်လျှောက်ဖို့ ခွန်အားတွေ ဖြစ်စေပါတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ မိသားစု နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ကိုယ့်ရဲ့ အားပေးကူညီမှုတွေ ပေးဖို့ မမေ့သင့်ပါဘူး”

သင်နဲ့ သင့်တော်တဲ့ ပုံစံစနစ်ကို ရှာပါ

Jeremy Lin ဟာ Michael Jordan တို့လို အမှတ်ပဲရအောင်ကစားတဲ့ ကစားသမား မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ ဘောလုံးလက်ဆင့်ကမ်းသူ၊ ပါဝင်ထောက်ပံ့သူ အနေနဲ့ အမှတ်ရအောင် ကစားသူဖြစ်ပါတယ်။ Warriors အသင်းနဲ့ Houston Rockets အသင်းမှာ သူ ကစားတုန်းက အပေးအယူ မမျှခဲ့ပေမယ့် Knicks အသင်း မှာတော့ အကျိုးရှိခဲ့ပါတယ်။ သင့်ကိုယ်သင် ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာကို သင် သိသင့်တယ်။ ဒါဟာ မှန်ကန်တဲ့စနစ် (အလုပ်၊ အဖွဲ့အစည်း၊ လုပ်ငန်း)တွေမှာ သင့်ရဲ့ လုပ်နိုင်စွမ်းကို ထုတ်ဖော်ပြသစေပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် သင့်ရဲ့အရည် အချင်းက လူတွေရဲ့ လျစ်လျူရှုတာကို ခံရပါလိမ့်မယ်။

“ကျွန်တော်တို့က မှန်ကန်တဲ့နေရာ၊ မှန်ကန်တဲ့လုပ်ငန်း၊ မှန်ကန်တဲ့ ဈေးကွက်ကို ရှာတွေ့ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒါမှ ပိုအကျိုးရှိတဲ့ လုပ်နိုင်စွမ်းကို ဖော် ထုတ်ပြသနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

အဖွဲ့ထဲက တိမ်မြုပ်နေတဲ့ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသူတွေကို လျစ်လျူမရှုမိစေနဲ့

ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လူတွေကို သင် ကြီးကြပ်ရတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူတွေထဲမှာ Jeremy Lin လို လူတစ်ယောက် မရှိဘူးလို့ သင် ပြောနိုင်မလား။ ‘မောင်နီ’၊ ‘မဖြူ’ တို့က ဒီအလုပ်က လွဲရင် တခြားအလုပ်တွေမှာ လက်စွမ်း မပြနိုင်တော့ဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့က လူတွေကို တံဆိပ်လိုက်ကပ်တတ်တာ အကျင့်ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ဟားဗတ်ကျောင်းသား၊ အာရှသား၊ ကြည့်ရတာ မကစားနိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဒီလို အမြင်သေးတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ တခြားလူကို သင် အရင်ကြည့်လိုက်ပြီလား၊ တံဆိပ်ကပ်လိုက်ပြီလား။ Warriors အသင်းနဲ့ Houston Rockets အသင်းရဲ့ နည်းပြလို ထူးချွန်တဲ့ လက်ရွေးစင်တစ်ယောက်ကို သင် လက်လွှတ်လိုက်မလား။

နယူးယောက်တိုင်းမ် သတင်းထောက် Howard Beck u Jeremy Lin ကို အခုလို သရုပ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ "If you gathered everyone who overlooked or underestimated Lin over the last several years, you could fill Times Square."

“Moneyball ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဒီလိုခပ်ဆင်ဆင်ပုံပြင်မျိုးကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ဖူး၊ ဖတ်ဖူးပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ အနာဂတ်မှာ တူတဲ့အမှားမျိုး ထပ်မဖြစ် စေဖို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်တယ်။ အဖွဲ့အစည်းမှာဖြစ်ဖြစ်၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း မှာပဲဖြစ်ဖြစ် တံဆိပ်မှားမကပ်မိကြနဲ့ပေါ့”

တခြားသူရဲ့ အရိပ် လုပ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ လူတွေ နှစ်သက်တာက သင့် နဂိုကိုပါ။

နာမည်ကြီးသူတွေလို တုပရမယ်လို့ မဆိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က Steve Jobs ဘေလ်ဂိတ်တွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ပုံပြင်၊ သူတို့ဖြတ်သန်းတဲ့ အတွေ့အကြုံကို ကျွန်တော်တို့ တွဲဖက် အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ သူတို့နဲ့ တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်ဖို့ တုပရင် ကိုယ့်ရဲ့ထူးခြားတဲ့ လက္ခဏာတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်သလို အလှောင် ရယ်လည်း ခံရလိမ့်မယ်။

နိမ့်ချတတ်ရမယ်

တကယ်လို့ တစ်နေ့နေ့မှာ သတင်းစာ ခေါင်းကြီးပိုင်းမှာ သင်အကြောင်း ပါခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘဝမြင့်မသွားပါနဲ့။ Jeremy Lin ကတော့ သတင်းထောက်တွေ

mgvoe.com

အင်တာဗျူးချိန်မှာ နှိမ့်ချတဲ့စိတ်ထားနဲ့ ပြန်ဖြေခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာလည်း သူ့အသင်းအဖွဲ့၊ သူ့ပရိသတ်တွေက သူ့ကို ပိုနှစ်သက်စေတဲ့ အကြောင်းရင်းဖြစ်ပါတယ်။

“တီဗွီပေါ်ပဲရောက်ရောက်၊ သတင်းစာပေါ်ပဲရောက်ရောက်၊ စင်ပေါ်ပဲရောက်ရောက်၊ ဟောပြောတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ကိုယ်တိုင် သိရပါတယ်။ နာမည်၊ ဂုဏ်ကို ကိုယ့်အသင်းအဖွဲ့အတွက်ပေးပါ။ တောက်ပခြင်းဆိုတာ တခဏတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူတွေနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံတဲ့အခါ ရိုးရှင်းသာမန်တဲ့ စိတ်ပဲထားပါ။ ဒါမှ ကြာရှည်တည်မြဲနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။”

ကိုယ်ဘေးကလူလည်း ထူးချွန်ကြောင်း လူတွေကို သိပါစေ။ သင့်ကို သူတို့ ပိုနှစ်သက်ပါလိမ့်မယ်။

အစောပိုင်းက ကစားသမား Tyson Chandler ဘယ်လောက်တော်မှန်း လူတွေ မသိခဲ့ကြဘူး။ နောက်ပိုင်း သူနဲ့ Jeremy Lin ဘောလုံးအတူကစားမှု လူတွေက သူ့ကို သတိထားခဲ့မိကြတယ်။ Tyson Chandler အလွယ်တကူ ဘောလုံးသွင်းနိုင်အောင် Jeremy Lin က တစ်ဖက်အသင်းရဲ့ အာရုံကို ချေဖျက်ပေးတယ်။ ဒါဟာလည်း Knicks အသင်းကို အချိန်တိုတိုအတွင်း အောင်မြင်မှု ရစေခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့က တစ်ကိုယ်တော် မလှုပ်ရှားဘူး။ အသင်းအဖွဲ့ရဲ့ စုစည်းမှုကို ယူတယ်။ ပြိုင်ပွဲကို ကြည့်ရတာ အားရစေတယ်။ အင်တာဗျူးချိန်မှာလည်း အသင်းသားတွေကို ချီးကျူးဖို့ Jeremy Lin မမေ့ခဲ့ပါဘူး။

“သင့်ဟာ အသင်းအဖွဲ့ထဲက star ဆိုရင် အသင်းရဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု၊ အသင်းအင်အားရဲ့ အရေးပါမှုကို လျစ်လျူမရှုမိပါစေနဲ့။ အချိန်တော်တော်များများမှာ လိုအပ်နေတာက အသင်းအဖွဲ့ရဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုပါ။ တစ်ကိုယ်တည်း နာမည်ကြီးဖို့၊ စတားဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဘဝမှာ ကံကောင်းခြင်း ဒါမှမဟုတ် ကံကြမ္မာရဲ့ အရေးပါမှုကို မမေ့ပါနဲ့။ တချို့က ဘုံရားသခင်ကို ယုံကြည်တယ်။ တချို့က ကံကြမ္မာကို ယုံကြည်တယ်။ တချို့က ကံကောင်းခြင်းကို ယုံကြည်တယ်။ ဘယ်ဟာကိုပဲ သင် ယုံကြည်ယုံကြည် ကျေးဇူးတရား အပြည့်အဝထားပါ။

ကျွန်တော်က အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ကံကောင်းခြင်းရဲ့ အရေးပါမှုကို ယုံကြည်တယ်။ Stanford တက္ကသိုလ်မှာ Steve Jobs ဟောပြောခဲ့တဲ့ "Connecting the dots" လို့ပေါ့။ ဒီ ကံကောင်းခြင်း အစက်လေးက သင် အခုလက်ရှိ အခြေအနေကို ဦးဆောင်နေလိမ့်မယ်။ ကံကောင်းခြင်း အစက်တစ်ခုတိုင်း ဆက်ပြီး ကံကောင်းခြင်း

တွေ ဖြစ်လာတယ်။ အစက်တိုင်းက ကံကောင်းခြင်း၊ ကံတရား ဒါမှမဟုတ် ဘုရား သခင်ရဲ့ လမ်းညွှန်မှုလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကို သင်ဘယ်လိုပဲ အမည်ပေးပေး လက်ခံပြီး ကြည်နူးလိုက်ပါ။

